

Arrest

nr. 288 861 van 15 mei 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROELS
Graanmarkt 17
9300 AALST

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 9 mei 2023 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 4 mei 2023.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 mei 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 mei 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. FLORIO.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat P. ROELS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker wordt op 24 november 2014 in bezit gesteld van een aankomstverklaring.

Op 9 september 2015 wordt hij gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden in hoedanigheid van familielid van een Unieburger (in functie van zijn Nederlandse stiefvader) en wordt hij in bezit gesteld

van een F-kaart. Op 9 april 2018 wordt verzoeker van ambtswege afgevoerd door de gemeente Hoogstraten.

1.2. Na België terug te zijn binnen gereisd, dient verzoeker op 7 januari 2021 een eerste aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger in functie van zijn Nederlandse stiefvader. Verweerder neemt op 29 juni 2021 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20). Het door verzoeker hiertegen op 17 augustus 2021 ingediende verzoek tot nietigverklaring wordt door de Raad verworpen bij arrest nr. 263 843 van 18 november 2021.

1.3. Verzoeker dient op 26 januari 2022 een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger in functie van zijn Nederlandse stiefvader. De burgemeester of zijn gemachtigde van de gemeente Hoogstraten neemt op 26 januari 2022, na een negatieve woonstcontrole, de beslissing tot weigering van het verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

1.4. Op 21 maart 2022 dient verzoeker een derde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger in functie van zijn Nederlandse stiefvader. Omdat verzoeker heeft nagelaten de nodige bewijsstukken voor te leggen, neemt de burgemeester of zijn gemachtigde van de gemeente Hoogstraten op 21 juni 2022 wederom de beslissing tot weigering van het verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) daar verzoeker niet binnen de gestelde termijn heeft aangetoond zich te bevinden in de voorwaarden om te genieten van een recht op verblijf.

1.5. Verzoeker wordt op 28 september 2022 weerhouden door de politie wegens illegaal verblijf. Verweerder treft op 28 september 2022 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Verzoeker wordt hiervan diezelfde dag in kennis gesteld. Bij arrest nr. 284 960 van 16 februari 2023 vernietigt de Raad de bijlage 13septies van 28 september 2022. De Raad stelt een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel vast omdat er geen administratief dossier werd neergelegd en alzo de Raad niet in de mogelijkheid wordt gesteld om te kunnen beoordelen of verweerder de nodige zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd aangaande het door verzoeker opgeworpen gunstig traject na het volgen van de maatregelen opgelegd door de jeugdrechtsbank en zijn arbeidsovereenkomst.

1.6. Op 25 oktober 2022 dient verzoekers raadsman per volmacht een vierde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger in functie van zijn stiefvader. De burgemeester van de gemeente Merksplas neemt op 7 november 2022 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) wegens een negatieve woonstcontrole daar het gesloten centrum voor illegalen niet aanzien kan worden als een hoofdverblijfplaats. Het door verzoeker op 8 december 2022 ingediende verzoek tot nietigverklaring gericht tegen voormelde bijlage 20, wordt door de Raad verworpen bij arrest nr. 285 506 van 28 februari 2023.

1.7. Verzoeker wordt op 9 april 2023 tijdens een controle van een drugdeal weerhouden door de politie. Op 10 april 2023 herbevestigt verweerder het bevel om het grondgebied te verlaten.

1.8. Verzoeker wordt op 4 mei 2023 geïnterpelleerd door de politie van de zone Noorderkempen. Hij wordt aangetroffen in illegaal verblijf, naar aanleiding waarvan een proces-verbaal wordt opgesteld. Verzoeker verklaart dat hij sinds 11 oktober 2020 in België, dat zijn moeder in België woont en dat hij sinds één jaar en half een relatie heeft met zijn vriendin J.D. die woonachtig is in Rijkevorsel. Verder geeft hij aan dat ook zijn stiefvader, broer en zus in België wonen evenals zijn schoonfamilie. Hij verklaart dat hij onderweg was naar zijn vriendin.

Verzoeker wordt een vragenlijst overhandigd in het kader van het hoorrecht, waarin hij herhaalt dat zijn moeder, die in België woont, hem nodig heeft en hij sinds anderhalf jaar een relatie heeft met zijn vriendin, die volgende week jarig is. Gevraagd of er redenen zijn waarom hij niet wilt terugkeren naar Brazilië, geeft hij aan dat hij rust wenst in zijn leven en dat dit niet mogelijk is in Brazilië. Hij verklaart geen ziekte te hebben die hem belemmert te reizen of om terug te keren naar zijn herkomstland. Gevraagd naar zijn relatie, licht hij nog toe dat hij er met zijn vriendin altijd sterker is uitgekomen en hij bij haar wilt blijven. Gevraagd naar zijn familieleden in België, antwoordt hij dat zijn moeder, stiefvader, broer, zus, schoonvader, schoonzus en schoonbroer zich hier bevinden. Hij verklaart nog familieleden te hebben in Brazilië, maar met hen geen contact te hebben.

Verzoeker wordt op 4 mei 2023 onderzocht op de spoedgevallendienst van het Sint-Elisabethziekenhuis te Turnhout. Er blijkt geen opname in het ziekenhuis noodzakelijk.

1.9. Ten aanzien van verzoeker wordt op 4 mei 2023 een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering genomen (bijlage 13septies). Dit is de thans bestreden beslissing, die diezelfde dag ter kennis wordt gebracht en luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ Noorderkempen op 04/05/2023 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

naam: S. V.

voornaam: V. M.

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: Eunapolis/BA

nationaliteit: Brazilië

In voorkomend geval, alias: / wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ 2° de vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

☐ 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

☐ 12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

Betrokkene verklaart sedert 11.10.2020 in België te verblijven. Hij heeft daarmee de toegestane termijn ruimschoots overschreden.

Op 02.02.2021 werd betrokkene door de politie van Antwerpen aangehouden wegens inbraak in woning, afpersing en mondelinge bedreiging. Verder werd betrokkene reeds door de politie aangehouden in het kader van zware diefstal (2017), oplichting met internet (2018), verkrachting (2018) en aanranding van de eerbaarheid (2015). Gezien de ernst van deze feiten kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar dat hem betekend werd op 31/08/2022.

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15/12/1980. Betrokkene kwam een eerste keer België binnen op 24.11.2014 en ontving verblijfsrecht op 09.09.2015 als stiefzoon van de heer den H.. Betrokkene vertrok enkele jaren later naar het buitenland en werd afgevoerd van ambtswege door de gemeente Hoogstraten op 09.04.2018 en verloor aldus zijn verblijfsstatus, daar er geen sprake meer was van het gezinsleven waarop betrokkene zijn verblijfsstatus had ontvangen.

Einde 2020 kwam betrokkene als meerderjarige opnieuw België binnen, met andere woorden hij had op dat moment reeds enkele jaren zelfstandig, buiten het kerngezin van zijn moeder en stiefvader heeft geleefd. Betrokkene vroeg opnieuw, 3 keer na elkaar, gezinshereniging aan met zijn Belgische stiefvader op grond van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980. De eerste aanvraag van 07.01.2021 werd door de Dienst Vreemdelingenzaken geweigerd met een bijlage 20 op 29.06.2021. Een schorsend verzoek tot nietigverklaring van deze beslissing werd op 18.11.2021 verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwisting. Toch diende op betrokkene hierna nog twee maal, op 26.01.2022 en op 21.03.2022, een aanvraag gezinshereniging in met dezelfde referentiepersoon. Deze aanvragen werden afgesloten door de Stad Hoogstraten op respectievelijk 26.01.2022 (wegens negatieve woonstcontrole) en 21.06.2022 (wegens het feit dat betrokkene naliel de nodige bewijsstukken voor te leggen).

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene inwoont bij zijn moeder, de legaal in het Rijk verblijvende mevrouw S.d.S., D. (°..., nationaliteit: Brazilië) en zijn stiefvader, de legaal in het Rijk verblijvende heer den H., J. A. (°..., nationaliteit: Nederland), tezamen met zijn broer den H., J. P. (°..., nationaliteit: Nederland) en zijn zus den H., D. (°..., nationaliteit: Nederland). Echter, betrokkene toont niet aan ten laste te zijn van zijn moeder en/of stiefvader. Daarbij, het loutere feit dat hij bij zijn moeder en stiefvader verblijft, bewijst niet dat er in hoofde van betrokkene een afhankelijkheidsverband bestaat andere dan de gewoonlijke betrekkingen van affectie die ouders binden met hun meerderjarig kind.

Ook het feit dat zijn moeder, zijn stiefvader en zijn minderjarige siblings legaal in het Rijk verblijven, geeft betrokkene niet automatisch recht op verblijf. Bovendien verklaart betrokkene dat zijn moeder, die samenwoont met betrokkene's stiefvader, hem erg nodig zou hebben, maar betrokkene toont dit niet aan. Opgemerkt moet worden dat uit de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat, hoewel de familierelatie tussen partners, maar ook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt aangenomen, dit niet het geval is in de relatie tussen ouders en volwassen kinderen, of tussen meerderjarige siblings. In *EZZOUHDI c. Frankrijk* (13 februari 2001), heeft het Europese Hof voor de Rechten van de Mens eraan herinnerd dat "de betrekkingen tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs zullen profiteren van de bescherming van artikel 8 zonder dat er sprake is van aanvullende elementen van afhankelijkheid, andere dan normale emotionele banden". De betrokkene toont echter geen dergelijke aanvullende elementen van afhankelijkheid aan. Uit niets blijkt dat een bevel om het grondgebied te verlaten betrokkene zou verhinderen met zijn in België wonende familie te communiceren via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze familie in Brazilië.

Uit het administratief dossier blijkt niet dat betrokkene minderjarige kinderen heeft.

Betrokkene verklaart in het hoorrecht afgenomen door de PZ Noorderkempen reeds 1,5 jaar een relatie te hebben met een Belgische onderdane (J. D. H. geb. op ...). Betrokkene woont niet samen met zijn aangehaalde partner en voert dus geen gemeenschappelijke huishouding. Hij toont hiermee niet aan dat de relatie die hij zou hebben met deze Belgische vrouw voldoende hecht is om onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM te vallen. Zowel betrokkene als zijn aangehaalde partner, wisten verder dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Betrokkene verklaart in Brazilië familieleden te hebben en daar weinig contact mee te hebben.

Betrokkene verklaart geen medische problemen te hebben.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 24.08.2022 dat hem per aangetekend schrijven op 31.08.2022 werd toegestuurd voor betekening. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar van 24.08.2022 dat hem per aangetekend schrijven op 31.08.2022 werd toegestuurd voor betekening. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van binnenkomst of verblijf of een beslissing die een einde heeft gemaakt aan zijn verblijf, of onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een terugdrijvings- of verwijderingsmaatregel, een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend.

Betrokkene vroeg 3 na elkaar gezinshereniging aan met zijn Belgische stiefvader op grond van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980. De eerste aanvraag werd door de Dienst Vreemdelingenzaken geweigerd met een bijlage 20 op 29.06.2021. Een schorsend verzoek tot nietigverklaring van deze beslissing werd op 18.11.2021 verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwisting. Toch diende op betrokkene hierna nog twee maal, op 26.01.2022 en op 21.03.2022, een aanvraag gezinshereniging in met dezelfde referentiepersoon. Deze aanvragen werden afgesloten door de Stad Hoogstraten op respectievelijk 26.01.2022 (wegens negatieve woonstcontrole) en 21.06.2022 (wegens het feit dat betrokkene naliel de nodige bewijsstukken voor te leggen). Betrokkene misbruikt de procedure van art 40bis van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in. Een aanvraag conform artikel 47 e.v. van de vreemdelingenwet maakt immers dat betrokkene – in afwachting van de behandeling van de aanvraag – onder attest van immatriculatie wordt geplaatst en dus tijdelijk vermag te verblijven op het grondgebied in afwachting van de beslissing.

☐ Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde

Op 02.02.2021 werd betrokkene door de politie van Antwerpen aangehouden wegens inbraak in woning, afpersing en mondelinge bedreiging. Gezien de ernst van deze feiten kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 24.08.2022 dat hem per aangetekend schrijven op 31.08.2022 werd toegestuurd voor betekening. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar van 24.08.2022 dat hem per aangetekend schrijven op 31.08.2022 werd toegestuurd voor betekening. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend.

Betrokkene vroeg 3 na elkaar gezinshereniging aan met zijn Belgische stiefvader op grond van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980. De eerste aanvraag werd door de Dienst Vreemdelingenzaken geweigerd met een bijlage 20 op 29.06.2021. Een schorsend verzoek tot nietigverklaring van deze beslissing werd op 18.11.2021 verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwisting. Toch diende op betrokkene hierna nog twee maal, op 26.01.2022 en op 21.03.2022, een aanvraag gezinshereniging in met dezelfde referentiepersoon. Deze aanvragen werden afgesloten door de Stad Hoogstraten op respectievelijk 26.01.2022 (wegens negatieve woonstcontrole) en 21.06.2022 (wegens het feit dat betrokkene naliel de nodige bewijsstukken voor te leggen). Betrokkene misbruikt de procedure van art 40bis van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in. Een aanvraag conform artikel 47 e.v. van de vreemdelingenwet maakt immers dat betrokkene – in afwachting van de behandeling van de aanvraag – onder attest van immatriculatie wordt geplaatst en dus tijdelijk vermag te verblijven op het grondgebied in afwachting van de beslissing.

Op 02.02.2021 werd betrokkene door de politie van Antwerpen aangehouden wegens inbraak in woning, afpersing en mondelinge bedreiging. Gezien de ernst van deze feiten kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene verklaart dat hij niet wil terugkeren naar Brazilië omwille van het geweld aldaar. Deze algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoon. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Brazilië een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst. Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 24.08.2022 dat hem per aangetekend schrijven op 31.08.2022 werd toegestuurd voor betekening.

Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar van 24.08.2022 dat hem per aangetekend schrijven op 31.08.2022 werd toegestuurd voor betekening. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na de beslissing weigering verblijf en verwijderingsmaatregel een nieuwe verblijfsaanvraag ingediend.

Betrokkene vroeg 3 na elkaar gezinshereniging aan met zijn Belgische stiefvader op grond van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980. De eerste aanvraag werd door de Dienst Vreemdelingenzaken geweigerd met een bijlage 20 op 29.06.2021. Een schorsend verzoek tot nietigverklaring van deze beslissing werd op 18.11.2021 verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwisting. Toch diende op betrokkene hierna nog twee maal, op 26.01.2022 en op 21.03.2022, een aanvraag gezinshereniging in met dezelfde referentiepersoon. Deze aanvragen werden afgesloten door de Stad Hoogstraten op respectievelijk 26.01.2022 (wegens negatieve woonstcontrole) en 21.06.2022 (wegens het feit dat betrokkene naliel de nodige bewijsstukken voor te leggen). Betrokkene misbruikt de procedure van art 40bis van de wet van 15.12.1980 louter om, via een andere weg, een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen, aldus tegen de finaliteit van de vreemdelingenwet in. Een aanvraag conform artikel 47 e.v. van de vreemdelingenwet maakt immers dat betrokkene – in afwachting van de behandeling van de aanvraag – onder attest van immatriculatie wordt geplaatst en dus tijdelijk vermag te verblijven op het grondgebied in afwachting van de beslissing.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op moment van zijn arrestatie is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden."

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

De Raad wijst er op dat de schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid een uitzonderlijk en ongewoon karakter heeft. De toepassing van deze procedure verstoort immers het normale verloop van de rechtspleging voor de Raad en herleidt de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum. Het beroep op een dergelijke procedure moet dus de uitzondering blijven.

Om relevant te zijn, moet de uiteenzetting die het uiterst dringend karakter van de vordering tot schorsing rechtvaardigt, aantonen dat er een imminent gevaar dreigt dat van die aard is dat de gewone

schorsingsprocedure niet op een efficiënte wijze zou kunnen voorkomen dat het aangevoerde ernstige nadeel zich zou voordoen.

In casu voert verzoeker onder meer aan dat hij zich in een welbepaalde plaats bevindt zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering op grond van artikel 39/82 § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet wettelijk vermoed.

Verweerder betwist in de nota met opmerkingen de hoogdringendheid van de vordering niet.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, *Čonka/België*, § 75).

Verder benadrukt de Raad dat het onderzoek van het ernstig karakter van een middel zich in schorsingszaken kenmerkt door het *prima facie* karakter ervan. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat het middel ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kortgeding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid, van de Vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekende partij zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

2.3.2. Het middel zoals uiteengezet in het verzoekschrift

Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van het artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van artikel 40bis § 2,°3 van de Vreemdelingenwet wegens een miskenning van de draagwijdte van het begrip ‘ten laste’, van de materiële motiveringsplicht *juncto* artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel

8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM) in samenhang begrepen met de doelstelling van de gezinsherenigingsrichting en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen.

Vooreerst geeft verzoeker een theoretische uiteenzetting omtrent artikel 8 van het EVRM, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Vervolgens gaat verzoeker in op de motieven van de bestreden beslissing.

Ten eerste betoogt hij dat het onjuist is te stellen dat hij zijn recht op verblijf binnen het kerngezin van zijn moeder en stiefvader zou zijn verloren nu verweerder niet aantoonde wanneer hij het Belgisch grondgebied heeft verlaten en evenmin wanneer hij ernaar zou zijn teruggekeerd. De motivering dienaangaande is volgens hem speculatief en gebaseerd op zijn ambtshalve schrapping. Hij kaart aan dat er zich in het administratief dossier geen beslissing bevindt, waaruit blijkt dat hij zijn verblijfsrecht, bekomen als minderjarig familielid van een Unieburger, heeft verloren. Hij voegt toe dat zijn verblijfsrecht enkel en alleen kon worden ingetrokken conform de artikelen 44 e.v. van de Vreemdelingenwet en een afzonderlijke beslissing vereist, die *in casu* niet bestaat. Hij vervolgt dat een ambtshalve schrapping tijdens zijn minderjarigheid en binnen de periode waarin hij onder toezicht stond van de jeugdrechtbank Turnhout en de 'wilde gok' dat hij rond die periode waarschijnlijk naar het buitenland is vertrokken, niet getuigt van een zorgvuldige feitenvinding. Hij verwijst dienaangaande naar een stuk 8 gevoegd bij zijn verzoekschrift *"extract dossier opvolgingssysteem minderjarigen - DOMINO opgevraagd op 09.05.2023 bij de (sociale dienst van) de Jeugdrechtbank Turnhout – overzicht genomen jeugdbeschermingsmaatregelen"*, wat volgens hem aantoonde dat hij op het moment dat hij ambtshalve werd uitgeschreven, zijnde op 9 april 2018, gerechtelijk geplaatst werd in jeugdinstelling Ter Loke. Verweerder besluit volgens hem ten onrechte dat hij reeds geruime tijd vóór april 2018 naar het buitenland zou zijn vertrokken nu hij al die tijd in Belgische jeugdinstellingen heeft verbleven. Hij stelt dat niet blijkt dat hij twee jaren afwezig is geweest uit het Rijk en dat dit niet wordt aangetoond door verweerder. Hij besluit dat hij naar alle waarschijnlijkheid vanuit juridisch oogpunt nooit het recht op verblijf op het Belgisch grondgebied heeft verloren en dat hij al die tijd beschikte over een geldig '*negotium*' om op het grondgebied te verblijven, doch louter niet langer beschikte over het nodige '*instrumentum*'.

Ten tweede en wat hij beschouwt als ondergeschikt, betoogt hij dat verweerder niet verwijst naar concrete veroordelingen en benadrukt hij dat de periodes, waarover verweerder meent te mogen besluiten dat hij een bedreiging zou kunnen geweest zijn voor de openbare orde, zich afspeelden toen hij minderjarig was. Bovendien werden de genoemde feiten niet vervolgd en werden deze niet aan het oordeel van de jeugdrechter onderworpen. Hij wijst op het vermoeden van onschuld en op het gegeven dat binnen het Belgische recht de minderjarige (beschuldigde) niet strafrechtelijk verantwoordelijk is. Verweerder gaat er volgens hem ook aan voorbij dat hij over een *blanco* strafregister beschikt.

Ten derde bekritiseert verzoeker de stelling van verweerder, waar gemotiveerd wordt dat hij niet kan beschouwd worden als zijnde 'ten laste van de referentiepersoon, zijn stiefvader' omdat hij enkele jaren zelfstandig heeft verbleven in het buitenland en omdat hij niet in staat was om de DVZ hiervan in het verleden te overtuigen met 'afdoende' stavingstukken. Hij meent dat verweerder voorbijgaat aan de wettelijke verplichtingen onder het Europees recht en zich te steunen op een verkeerde lezing en foutieve interpretatie van de zaak "*Ezzoudi*", nu die zaak geen betrekking heeft op de relatie tussen diegene die het ouderlijk gezag draagt en het kind, de zaak buiten toepassing valt van alle bepalingen van de burgerschapsrichtlijn en het EU recht, nu geen van de betrokken partijen konden kwalificeren als Unieburger en in tegenstelling tot de zaak "*Ezzoudi*" er volgens hem wel degelijk sprake is van een sociaal economische afhankelijkheid nu hij amper 22 jaar oud is (1 jaar ouder dan de maximum om als minderjarig kind te worden beschouwd onder artikel 40bis § 2 van de Vreemdelingenwet), geen diploma heeft, geen vooruitzichten heeft op werk en een kwetsbaar sociaal emotioneel profiel heeft, waarvoor hij verwijst naar zijn uiteenzetting onder "*(I) in feite*". Hij vervolgt dat hij nood heeft aan de steun van zijn moeder en stiefvader, zij zorgen voor zijn kleding, het voedsel en voor het dak boven zijn hoofd. Hij voegt nog toe dat verweerder hiervan op de hoogte was bij het nemen van de bestreden beslissing, waarna hij nog verwijst naar het arrest "*Chakroun*" van het Hof van Justitie van de Europese Unie waarin werd geoordeeld dat het 'ten laste zijn' een feitenkwestie is en op alle mogelijke manieren bewezen mag worden. Hij verwijst verweerder in de praktijk eigen criteria toe te passen om te oordelen of men ten laste is, vaak zonder rekening te houden met andere bewijsmiddelen, wat volgens hem in strijd is met de door hem aangehaalde rechtspraak van het Hof van Justitie, waarna hij ook citeert uit de zaak "*Jia*" en de zaak "*Reyes*" en ingaat op het "*Brax*"-arrest van 25 juli 2002.

Hij besluit dat hij, buiten de periodes waarin hij administratief werd weerhouden, steeds bij zijn stiefvader en moeder heeft ingewoond en zij hem voorzien in alle basisbehoeften. Hij voegt toe dat hij zelf geen eigen middelen heeft, nog onvoldoende matuur is om te werken, geen diploma heeft en dat één en ander te maken heeft met een traumatisch verleden. Het feit dat hij er niet in slaagt om tijdig alle nodige documenten te voorzien binnen de termijn van drie maanden na ontvangst van zijn bijlage 19ter maakt niet dat hij juridisch en feitelijk niet ten laste is van zijn ouders, te meer nu vaststaat dat zijn vestigingsaanvragen uit het jaar 2021 dateren en op dat moment (nog niet) of net de leeftijd van 21 jaar oud had bereikt. Hij voegt nog toe dat zijn vestigingsaanvraag, die hij indiende vanuit het centrum te Merksplas, niet werd weerhouden op basis van een negatieve controle van de verblijfsplaats.

Hij concludeert dat verweerder artikel 8 van het EVRM heeft geschonden en dat een terugwijzing naar het land van herkomst imminent is waardoor in zijn hoofde een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ontstaat. Hij licht toe dat hij geen middelen heeft in het land van herkomst, hij er niet terecht kan bij familie of vrienden, dat de band met zijn 'vermeende vader' definitief verbroken is en dat het gezin waarin hij nu leeft, na zijn moeilijke tienertijd, de eerste vorm van stabiliteit en rust is dewelke hij in zijn gehele leven heeft gekend. Daar hij afhankelijk is van de steun van zijn moeder en stiefvader op alle domeinen in het leven, vormt zijn detentie en zijn verwijdering van het Belgisch grondgebied met oog op het terugdrijving naar Brazilië, een onevenredige en ongerechtvaardigde inbreuk op artikel 8 van het EVRM. De bestreden beslissing getuigt volgens hem niet van een gedegen proportionaliteitstoetsing en hij meent dat verweerder zijn macht heeft overschreden waar hij voorwaarden toevoegt aan het begrip 'ten laste zijn' die niet door de Belgische wet zijn voorgeschreven en ingaan tegen de *ratio legis*, het doel en het nuttig effect van de hogere rechtsbron waarop zij steunt, de gezinsherenigingsrichtlijn.

2.3.2. Beoordeling van het middel

2.3.2.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

In de bestreden beslissing worden zowel de feitelijke als juridische overwegingen vermeld. De bestreden beslissing vermeldt haar juridische grondslag, met name de artikelen 7, eerste lid, 2°, 3° en 12° en 74/14, § 3, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet. De feitelijke overwegingen van het bevel om het grondgebied te verlaten worden eveneens weergegeven. Zo wordt verzoeker het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (i) omdat hij langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 van de Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat die termijn niet overschreden werd, (ii) omdat hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden en (iii) omdat hij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is. Er wordt verwezen naar zijn verklaring, dat hij sedert 11 oktober 2020 in België te is, dat hij op 2 februari 2021 door de politie van Antwerpen werd aangehouden wegens inbraak in woning, afpersing en mondelinge bedreiging en dat hij reeds door de politie werd aangehouden in het kader van zware diefstal, oplichting met internet, verkrachting en aanranding van de eerbaarheid en dat gezien de ernst van deze feiten kan worden afgeleid dat verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Verder wordt in de beslissing gemotiveerd dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan het inreisverbod van 3 jaar en wordt toegelicht dat er rekening gehouden werd met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, waarna wordt gesteld dat verzoeker zijn eerdere verblijfsstatus heeft verloren, hij reeds enkele jaren zelfstandig en buiten het kerngezin van zijn moeder en stiefvader heeft geleefd, zijn aanvragen gezinshereniging negatief werden afgesloten en dat hij geen bewijs aanbrengt van het ten laste te zijn van zijn moeder of stiefvader. Verder wordt nog aangestipt dat verzoeker verklaart een relatie te hebben met J.D. doch dat zij niet samenwonen en geen gemeenschappelijke huishouding voeren waardoor hij niet aantoonbaar dat die relatie onder het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM valt. Verder wordt gewezen op verzoekers verklaringen dat hij geen minderjarige kinderen heeft in België, hij geen medische problemen heeft en dat hij met zijn in Brazilië verblijvende familieleden weinig contact zou hebben.

Voorts wordt de afwezigheid van een termijn voor vrijwillig vertrek gemotiveerd op grond van enerzijds een risico op onderduiken, daar verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan een bevel om het grondgebied

te verlaten van 24 augustus 2022, hij geen gevolg heeft gegeven aan het inreisverbod van 24 augustus 2022 en hij de procedure van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet misbruikt om via een andere weg een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen en anderzijds op grond het gevaar dat verzoeker vormt voor de openbare orde. Deze motieven laten verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Aldus kunnen de motieven, die de bestreden beslissing onderbouwen, op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen, zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing wel degelijk kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.3.2.2. Verzoeker betwist vooreerst het motief dat hij langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 van de Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd. Verzoeker meent in essentie dat hij zijn verblijfsrecht, verkregen in zijn hoedanigheid van familielid van een Unieburger, nooit heeft verloren daar er nooit een beslissing werd genomen die daaraan een einde heeft gesteld en dat hij niet meer dan twee jaar afwezig is geweest van het Belgische grondgebied, waarbij hij nog toevoegt dat hij op het moment van zijn afvoering van ambtswege, op 9 april 2018, door de jeugdrechter geplaatst werd in jeugdinstelling Ter Loke.

Eenzijds stelt de Raad vast dat verweerder aan verzoeker op datum van 9 september 2015 een F-kaart heeft afgeleverd en aldus heeft geoordeeld dat verzoeker over een recht op verblijf beschikt als familielid van een Unieburger (in functie van zijn Nederlandse stiefvader). Anderzijds stelt de Raad vast dat uit de gegevenshistoriek blijkt dat verzoeker 9 april 2018 van ambtswege werd afgevoerd. Hierdoor werd hij overeenkomstig artikel 39, § 7 van het vreemdelingenbesluit vermoed het land te hebben verlaten behoudens het bewijs van het tegendeel. Er dient te worden benadrukt dat de afvoering van ambtswege geenszins *ipso facto* het verlies van verblijfsrecht met zich mee brengt. Het verlies van het verblijfsrecht van een familielid van een Unieburger manifesteert zich immers pas wanneer de betrokkene meer dan twaalf maanden afwezig is geweest zonder te voldoen aan de bij artikel 39 van het vreemdelingenbesluit bepaalde uitzonderingen. Het vermoeden van afwezigheid, bepaald in artikel 39, § 7 van het vreemdelingenbesluit, leidt dan ook enkel tot een verlies van het verblijfsrecht wanneer reeds meer dan twaalf maanden zijn verlopen na de ambtshalve schrapping en de betrokkene niet heeft aangetoond het land niet of althans niet langer dan twaalf maanden te hebben verlaten. Deze voorwaarden moeten cumulatief zijn vervuld. Indien hieraan voldaan, moet er geen afzonderlijke beslissing tot beëindiging of intrekking van het verblijf worden genomen, in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt.

Waar verzoeker zijn betoog uitvoerig ophangt rond het feit dat hij niet meer dan twee jaar afwezig is geweest uit België, voegt hij bij zijn verzoekschrift een stuk toe, dat het tegendeel doet vaststellen. Het stuk 15 betreft een brief van de universitaire kinder- en jeugdpsychiatrie, waarin verslag wordt gegeven van verzoekers opvolging. De Raad leest hierin dat verzoeker van 25/3/2016 tot en met 14/4/2017 op de Forensische K dienst van ZNA UKJA opgenomen werd omwille van gedragsproblemen en intrafamiliaal seksueel grensoverschrijdend gedrag, wat verder beschreven wordt als een succesvol behandeltraject. Vervolgens leest de Raad dat verzoeker nog tot 2018 vrijwillig in ambulante nazorg is geweest. Tenslotte leest de Raad wat volgt: *“Ook na zijn 18j nam hij (zelfs vanuit Brazilië) contact op met de therapeut wanneer hij het emotioneel moeilijk had en fysiek op gesprek gekomen als hij in België was en nam zelf het initiatief om terug therapeutische ondersteuning te zoeken voor zijn emotionele problemen”* (eigen markering). Verzoeker voegt aldus zelf een stuk, waaruit blijkt dat hij na zijn meerderjarigheid, zijnde in 2018, naar Brazilië is vertrokken.

Het vermoeden van afwezigheid, wat geleid heeft tot de afvoering van ambtswege, wordt geenszins weerlegd, maar daarentegen herbevestigd door verzoeker. Het enige stuk waaruit zijn weder binnenkomst in de Schengenzone blijkt en waarop de Raad acht kan slaan, is de stempel die op 22 november 2020 met vermelding Lissabon in zijn paspoort werd aangebracht (administratief dossier; bijlagen 1 en 2 bij de nota met opmerkingen), dat overigens in Brazilië werd afgegeven op 5 oktober 2020. Verzoeker heeft ook, nadat hij op 4 mei 2023 werd weerhouden door de politie, verklaard dat hij sedert 11 oktober 2020 in België verblijft. Gevraagd ter terechtzitting op welke wijze voormeld stuk 15 verenigbaar is met zijn hele betoog in het verzoekschrift, waar hij betwist dat hij het grondgebied heeft verlaten, gedraagt de raadsvrouw van verzoeker zich naar de wijsheid van de Raad.

Gelet op verzoekers onbetwiste afwezigheid van het Belgische grondgebied sedert zijn 18- jarige leeftijd (in 2018) en zijn binnenkomst in België op 11 oktober 2020 (op basis van zijn eigen verklaringen en inreisstempel), stelt de Raad vast dat verweerder op goede gronden toepassing heeft gemaakt van artikel 7, alinea 1, 2° van de Vreemdelingenwet waarbij wordt toegelicht dat verzoeker, vrijgesteld van de visumplicht, langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 van de Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.

Het bestreden bevel vindt dan ook op afdoende wijze steun in artikel 7, eerste lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Dit middelonderdeel is niet ernstig.

2.3.2.3. Vervolgens betwist verzoeker de motivering dat hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. Hij voert in essentie aan dat hij niet veroordeeld werd en dat hij de feiten heeft gepleegd toen hij nog minderjarig was. Hij wijst op het vermoeden van onschuld en op het gegeven dat binnen het Belgische recht de minderjarige (beschuldigde) niet strafrechtelijk verantwoordelijk is. Ten slotte stipt hij nog aan dat hij over een *blanco* strafregister beschikt.

Uit de stukken van het administratief dossier, alsook uit de stukken die worden toegevoegd zowel door verzoeker als door verweerder, blijkt dat verzoeker op 23 juni 2016 door de jeugdrechtbank van Antwerpen werd toevertrouwd aan een rijksgesticht voor observatie en opvoeding onder toezicht wegens verkrachting op een kind beneden de volle leeftijd van 14 jaar doch boven de volle leeftijd van 10 jaar en dit meermaals (eigen onderlijning).

Dat verzoeker tijdens zijn opvolging door de universitaire kinder- en jeugdpsychiatrie een positieve evolutie heeft gemaakt, wat wordt benadrukt door verzoekers raadsvrouw ter terechtzitting en wat volgens haar blijkt uit het verslag dat als stuk 15 gevoegd wordt bij het verzoekschrift, wordt *an sich* niet ontkend, doch dient gerelativeerd te worden rekening houdend met de feiten die verzoeker ook nadien pleegde en die geleid hebben tot de opstelling van verschillende processen-verbaal. Zo blijkt onder meer uit de stukken van het administratief dossier dat onder meer ook na zijn meerderjarigheid en na zijn weder binnenkomst in België in 2021 een proces-verbaal werd opgesteld voor feiten van zware diefstal (zie ook stukken 3 en 4 gevoegd bij de nota met opmerkingen). Zoals ook terecht wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, werden er in hoofde van verzoeker nog processen-verbaal opgesteld in 2018 voor oplichting met internet en verkrachting (zie ook stukken 3 en 4 gevoegd bij de nota met opmerkingen). Bovendien betwist verzoeker noch de feiten, noch de ernst ervan, die geleid hebben tot de verschillende processen-verbaal zoals die blijken uit de stukken van het administratief dossier en waarvan melding wordt gemaakt in de bestreden beslissing. Hij beperkt zich ertoe te stellen dat hij hiervoor niet strafrechtelijk vervolgd kan worden gezien zijn minderjarigheid. De Raad herinnert er hierbij nog aan dat het vermoeden van onschuld het bestuur niet belet op grond van een eigen onderzoek maatregelen te nemen ter vrijwaring van de openbare orde, ook al hebben de desbetreffende feiten nog geen aanleiding gegeven tot een strafrechtelijke veroordeling. De Raad herhaalt dat de beschikking van de jeugdrechtbank van 23 juni 2016 als gerechtelijk antecedent werd opgenomen in zijn strafregister.

Nu de bestreden beslissing duidelijk verwijst naar de feiten die verzoeker worden aangewreven en deze steun vinden in de stukken van het administratief dossier acht de Raad het niet kennelijk onredelijk dat gezien de ernst van deze feiten – alsook ten overvloede uit de veelheid ervan – afgeleid kan worden dat verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Het bestreden bevel vindt dan ook op afdoende wijze steun in artikel 7, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet. Dit middelonderdeel is niet ernstig.

2.3.2.4. Vervolgens betwist verzoeker de motieven in de bestreden beslissing, die betrekking hebben op artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en meer bepaald op zijn gezinsleven in België, waar hij in essentie meent dat er een verkeerde beoordeling werd gemaakt van het 'ten laste' zijn en waarbij hij stelt nog steeds afhankelijk te zijn van zijn stiefvader en moeder, die in België verblijven. Hij meent dat de beslissing strijdig is met artikel 40bis § 2,°3 van de Vreemdelingenwet en de doelstellingen van de gezinsherenigingsrichtlijn.

Wat verzoekers beweerde gezinsleven met zijn stiefvader en moeder betreft, wijst de Raad erop dat verweerder blijkens de motieven van de bestreden beslissing hiermee wel degelijk rekening hield en hieromtrent het volgende standpunt heeft ingenomen: *“Einde 2020 kwam betrokkene als meerderjarige opnieuw België binnen, met andere woorden hij had op dat moment reeds enkele jaren zelfstandig, buiten het kerngezin van zijn moeder en stiefvader heeft geleefd. Betrokkene vroeg opnieuw, 3 keer na elkaar, gezinshereniging aan met zijn Belgische stiefvader op grond van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980. De eerste aanvraag van 07.01.2021 werd door de Dienst Vreemdelingenzaken geweigerd met een bijlage 20 op 29.06.2021. Een schorsend verzoek tot nietigverklaring van deze beslissing werd op 18.11.2021 verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwisting. Toch diende op betrokkene hierna nog twee maal, op 26.01.2022 en op 21.03.2022, een aanvraag gezinshereniging in met dezelfde referentiepersoon. Deze aanvragen werden afgesloten door de Stad Hoogstraten op respectievelijk 26.01.2022 (wegens negatieve woonstcontrole) en 21.06.2022 (wegens het feit dat betrokkene naliet de nodige bewijsstukken voor te leggen).*

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene inwoont bij zijn moeder, de legaal in het Rijk verblijvende mevrouw S.d.S., D. (°..., nationaliteit: Brazilië) en zijn stiefvader, de legaal in het Rijk verblijvende heer den H., J. A. (°..., nationaliteit: Nederland), tezamen met zijn broer den H., J. P. (°..., nationaliteit: Nederland) en zijn zus den H., D. (°..., nationaliteit: Nederland). Echter, betrokkene toont niet aan ten laste te zijn van zijn moeder en/of stiefvader. Daarbij, het loutere feit dat hij bij zijn moeder en stiefvader verblijft, bewijst niet dat er in hoofde van betrokkene een afhankelijkheidsverband bestaat andere dan de gewoonlijke betrekkingen van affectie die ouders binden met hun meerderjarig kind. Ook het feit dat zijn moeder, zijn stiefvader en zijn minderjarige siblings legaal in het Rijk verblijven, geeft betrokkene niet automatisch recht op verblijf. Bovendien verklaart betrokkene dat zijn moeder, die samenwoont met betrokkene stiefvader, hem erg nodig zou hebben, maar betrokkene toont dit niet aan.

Opgemerkt moet worden dat uit de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat, hoewel de familierelatie tussen partners, maar ook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt aangenomen, dit niet het geval is in de relatie tussen ouders en volwassen kinderen, of tussen meerderjarige siblings. In EZZOUHDI c. Frankrijk (13 februari 2001), heeft het Europese Hof voor de Rechten van de Mens eraan herinnerd dat "de betrekkingen tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs zullen profiteren van de bescherming van artikel 8 zonder dat er sprake is van aanvullende elementen van afhankelijkheid, andere dan normale emotionele banden". De betrokkene toont echter geen dergelijke aanvullende elementen van afhankelijkheid aan. Uit niets blijkt dat een bevel om het grondgebied te verlaten betrokkene zou verhinderen met zijn in België wonende familie te communiceren via moderne communicatiemiddelen of via bezoeken door deze familie in Brazilië."

Deze motieven houden stand. Daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, ligt het evenwel anders in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest *"Mokrani t. Frankrijk"* (15 juli 2003) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen *"ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplémentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux"* (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Te deze laat verzoeker na zijn afhankelijkheid van zijn moeder en stiefvader *in concreto* aan te tonen, maar beperkt hij zich tot loutere beweringen. Waar hij in het verzoekschrift stelt dat hij geen diploma heeft, geen vooruitzichten heeft op werk, hij een kwetsbaar sociaal emotioneel profiel heeft, nood heeft aan de steun van zijn moeder en stiefvader en zij zorgen voor zijn kleding, voedsel en voor het dak boven zijn hoofd, stelt de Raad vast dat uit voormelde beweringen geen bijkomende elementen van afhankelijk kunnen worden afgeleid. Dit geldt des te meer nu verzoeker blijkbaar in staat was om gedurende twee jaren, zonder aanwezigheid van zijn stiefvader en moeder, in Brazilië te verblijven. Het loutere feit dat verzoeker bij hen inwoont, is evenmin van die aard om beschouwd te worden als bijkomend element van afhankelijkheid.

De Raad stipt hierbij nog aan dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker reeds opeenvolgende aanvragen van een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger heeft ingediend, die allen negatief werden afgesloten.

Zo werd zijn op 21 maart 2022 ingediende aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger in functie van zijn Nederlandse stiefvader op 21 juni 2022 gevolgd door een beslissing tot weigering van het verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) daar verzoeker niet binnen de gestelde termijn heeft aangetoond zich te bevinden in de voorwaarden om te genieten van een recht op verblijf. In de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten genomen op 29 juni 2021, werd bovendien reeds geoordeeld dat er geen sprake is van een gezinsleven in toepassing van artikel 8 van het EVRM nu verzoeker dit gezinsleven destijds de rug had toegekeerd en thans opnieuw poogt een verblijf te bekomen door zich te vestigen bij zijn moeder en stiefvader. Het beroep tot nietigverklaring dat verzoeker hiertegen heeft ingediend werd verworpen door de Raad bij arrest van 18 november 2021, waardoor het definitief in het rechtsverkeer aanwezig is. De Raad besluit dat verzoeker geen elementen of stukken aanbrengt die hem zou nopen tot een andersluidende beoordeling dan deze die reeds werd gemaakt in de beslissingen die definitief aanwezig zijn in het rechtsverkeer. Zijn uitgebreide bespreking van arresten van het Hof van Justitie van de Europese Unie, de doelstelling van de gezinsherenigingsrichtlijn en vermelding van artikel 40bis § 2,°3 van de Vreemdelingenwet is *in casu* dan ook geenszins dienstig. De Raad herhaalt dat verzoeker een derdelander is die valt onder het toepassingsgebied van artikel 7, eerste lid 2° van de Vreemdelingenwet.

Wat verzoekers beweerde gezinsleven met mevrouw J.D. betreft, wijst de Raad erop dat verweerder blijkens de motieven van de bestreden akte hiermee eveneens rekening hield en hieromtrent het volgende standpunt heeft ingenomen: *“Betrokkene verklaart in het hoorrecht afgenomen door de PZ Noorderkempen reeds 1,5 jaar een relatie te hebben met een Belgische onderdane (J. D. H. geb. op ...). Betrokkene woont niet samen met zijn aangehaalde partner en voert dus geen gemeenschappelijke huishouding. Hij toont hiermee niet aan dat de relatie die hij zou hebben met deze Belgische vrouw voldoende hecht is om onder het toepassingsgebied van artikel 8 EVRM te vallen. Zowel betrokkene als zijn aangehaalde partner, wisten verder dat het gezinsleven in België vanaf het begin precair was. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Betrokkene verklaart in Brzailië familieleden te hebben en daar weinig contact mee te hebben. Betrokkene verklaart geen medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.”*

Voormelde motieven houden eveneens stand. Het is immers in de eerste plaats niet betwist en zonder meer duidelijk dat verzoeker en zijn partner er zich vanaf het begin van bewust zijn geweest dat het gezinsleven in België, omwille van verzoekers illegale verblijfssituatie, een precair karakter kende – dit blijkt alleszins uit de herhaaldelijke aanvragen gezinshereniging die hij indiende. Het EHRM heeft reeds duidelijk geoordeeld dat wanneer dit het geval is, enkel in bijzonder uitzonderlijke omstandigheden de terugzending van het familielid dat niet de nationaliteit van het gastland heeft, een schending van artikel 8 van het EVRM betekent (*Mitchell v. Verenigd Koninkrijk* (dec.), nr. 40447/98, 24 november 1998, en *Ajayi en andere v. Verenigd Koninkrijk* (dec.), nr. 27663/95, 22 juni 1999; EHRM, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland*, 31 januari 2006, § 39). Artikel 8 van het EVRM kan geenszins zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 43). Daarnaast betwist de verzoeker evenmin dat hij met mevrouw J.D. geen gezamenlijke huishouding voert gezien hij zich bij zijn moeder en stiefvader wilde vestigen met het oog op het bekomen van een verblijfsrecht. Verzoeker brengt weliswaar een schrijven bij opgesteld door J.D. (stuk 16 bij het verzoekschrift), waarin zij aangeeft verzoeker heel graag te zien en met hem samen verder wilt in België, doch dit kan evenmin volstaan om aan te tonen dat er sprake is van dermate nauwe en effectief beleefde banden dat er sprake is van een gezinsleven dat valt onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Bijgevolg maakt verzoeker het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM met zijn moeder, stiefvader en partner niet aannemelijk. Evenmin toont hij het bestaan van een beschermingswaardig privéleven in België aan. Gelet op de voorgaande elementen, dient te worden vastgesteld dat verzoeker in gebreke blijft om het bestaan van een gezinsleven en/of van een privéleven aan te tonen, zodat een schending van artikel 8 van het EVRM *prima facie* evenmin wordt aangetoond. Het middelonderdeel is niet ernstig.

2.3.2.5. De Raad stelt nog vast dat gemotiveerd werd omtrent artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet – voor wat betreft verzoekers gezins- en familieleden met zijn stiefvader, moeder en partner wordt verwezen naar wat hierboven, onder punt 2.3.2.4. werd uiteengezet – en betwist verzoeker niet dat hij geen minderjarige kinderen heeft en dat hij verklaard heeft geen medische problemen te kennen.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet wordt op het eerste gezicht niet aangetoond. Het middelonderdeel is niet ernstig.

2.3.2.6. De overige motieven in de bestreden beslissing worden door verzoeker onbesproken gelaten en aldus onbetwist, waardoor zij eveneens overeind blijven.

2.3.2.7. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, kan *prima facie* niet worden aangenomen.

2.3.2.8. Het enig middel is niet ernstig.

2.3.3. Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg niet voldaan. De vaststelling dat er *prima facie* geen ernstig middel wordt aangetoond, volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid, van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien mei tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. I. FLORIO,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

I. FLORIO